

„ÎNTÂMPLARE” SAU PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU ? [Dr. E. Doenges]

PLATNICUL STRĂIN

Aici va fi istorisită o întâmplare din viața lui Spurgeon, pe care a povestit-o el însuși. Orfelinatul lui Spurgeon avea nevoie anual de 300 000 de franci pentru cheltuielile de întreținere.

Când Spurgeon s-a întors odată dintr-o călătorie, inspectorul orfelinatlui i-a spus : „Nu mai sunt decât aproximativ 1250 de franci în casierie.” ...

„În seara aceea”, a povestit Spurgeon mai departe, „am venit acasă cu inima așa de grea, de parcă urma să mi se frângă. M-am dus obosit în camera mea dar apoi am auzit la ușa de la intrare pe fetița mea vorbind pe un ton vioi cu un străin ...”.

Acesta voia să-mi vorbească, dar fetița nu voia să mai lase pe nimeni să intre la mine, pentru că era târziu și eu eram obosit.

Am strigat : „Ce-i acolo ?” la care omul de la ușa a răspuns :

„Ah, domnule Spurgeon, vin de departe.

Pe când eram în India, mi-am făgăduit solemn să vă dau pentru orfelinat 700 pfund (17.500 franci) și iată, aici sunt banii.” –

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 - 12
	18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

**„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6**

În dimineța următoare, poșta a adus și ea aceeași sumă. Spurgeon a zis :

„Acum eram din nou ca în al

nouălea cer și de atunci nu m-am mai îngrijorat niciodată.” Și niciodată

Orfelinatul n-a rămas dator cu vreun

pfenig.”

**NANSEN, EXPLORATORUL POLULUI
NORD**

Cu siguranță că toți cititorii noștri, tineri și vârstnici, au auzit despre

cutezătorul suedez Nansen, exploratorul Polului Nord.

Printre însoțitorii lui se aflau câțiva norvegieni, bărbați căliți, temerari și doi laponi, care sunt obișnuiți cu gheața și zăpada, de vreme ce nordul extrem este patria lor. Aceștia doi, simpli păstori de reni, erau creștini ; unul avea 45 de ani, iar celălalt 25.

Cea mai mare comoară a lor era un Nou Testament în limba laponă, din care citeau zilnic ; iar în cele mai mari primejdii, în furtună și în furia mării, primul lor gând era mereu să salveze acea

cărticică ...[Continuarea în numărul următor |

Preluare din cartea : „Întâmplare” sau Providența Lui Dumnezeu ? | O culegere de povestiri din viață | Editat de Dr. E. Doenges, Darmstadt | Editura : Frații Doenges din Dillenburg | Tipografia: A. Richter, Dillenburg]

ANUL X, NR. 472 | 24 NOIEMBRIE 2024 www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

„1 Domnul este păstorul meu : nu voi duce lipsă de nimic. 2 El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă ; 3 îmi înviorează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său. 4 Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine ... ”. [PSALMUL 23 : 1 - 4]

- Editorial
- Lumini peste veacuri (II)
- Cum pot să fiu mântuit ?
- Platnicul străin
- Nansen, exploratorul ...

Editorial. Războiul de treizeci de ani

„Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui. Nașterea își are vremea ei și moartea își are vremea ei ; săditul își are vremea lui și smulgerea celor sădite își are vremea ei.

Uciderea își are vremea ei și tămăduirea își are vremea ei ; dărâmarea își are vremea ei și zidirea își are vremea ei ; plânsul își are vremea lui și râsul își are vremea lui ; bocitul își are vremea lui și jucatul își are vremea lui ; aruncarea cu pietre își are vremea ei și strângerea pietrelor își are vremea ei ; îmbrățișarea își are vremea ei și depărtarea de îmbrățișări își are vremea ei ; căutarea își are vremea ei și pierderea își are vremea ei ; păstrarea își are vremea ei și lepădarea își are vremea ei ; ruptul își are vremea lui și cusutul își are vremea lui ; tăcerea își are vremea ei și vorbirea își are vremea ei ; iubitul își are vremea lui și urâțul își are vremea lui ; războiul își are vremea lui și pacea își are vremea ei” . (Eclesiastul 3 : 1 - 8)

În 24 octombrie 1648 a fost încheiată pacea westfalică la Osnabrück și Münster, care încheia războiul de treizeci de ani, cea mai tristă, cea mai grea perioadă care a trecut vreodată peste Germania.

Trupe suedeze, franceze, ungurești, spaniole, soldați recrutați din toate țările au străbătut ținutul german timp de treizeci de ani, cu război, pârjol și jaf.

Ținuturi altădată înfloritoare au fost transformate în paragini. Ciurma și foametea au isprăvit ceea ce începuse războiul ; mai mult de jumătate din populație a murit.

În orașul Augsburg, care tocmai număra 90.000 de locuitori, unde domnea bogăția și sânguința în meserie, după război se mai târau 6.000 de locuitori pe străzile tăcute.

[Continuarea de pe pagina 1]

Mii de sate și orașe mici au fost distruse, dispărute de pe fața pământului. Comerțul înfloritor, care mergea din Germania prin Olanda și Italia, ca și prin puternica Liga Hanseatică peste mări, care posedă marile ei drumuri comerciale în toată Germania și în țările limitrofe, de la Danzig până la Genova, de la Nürnberg până la Lyon – a fost distrus.

Drumurile comerciale s-au pustii, piețele au rămas goale. Și astăzi se mai găsesc pe culmile de la Vogelsberg porțiuni întinse pe care nu se vede nimic altceva decât iarba-neagră și pășuni sterpe de oi ; dar zidurile care se întind până la înălțimea munților denotă delimitările de teren, în interiorul cărora tot acest ținut era într-o cultură înfloritoare.

Acolo unde astăzi călătorul pășește prin iarba-neagră pe Dreikreuzberg din munții Röhn, înainte de războiul de treizeci de ani au fost, așa cum relatează cronicile, pășuni luxuriante irigate artificial, cu cirezi mari de vite.

A fost o vreme când s-a sădit și s-a zidit, când s-a adunat, când se găsea bucurie și plăcere într-un popor bogat și harnic.

Dar a venit vremea când cele sădite au fost smulse și distruse, cânduciderea, - dărâmarea, bocitul și plânsul au străbătut țara întinsă.

„Toate își au vremea lor și fiecare lucru sub ceruri își are ceasul lui.”

Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbește aici, propriu-zis despre ce se petrece în viața popoarelor în trecerea vremurilor, ci vorbește despre viața mea și a ta, despre nașterea și decesul nostru ; despre ceea ce este în viața ta : sădit și zidit, smuls și distrus, rupt sau tămăduit. Dumnezeu ne dă vreme și ore ca El să

sădească, să zidească și să tămăduiască în viața noastră ...

Mulți oameni cred, când sunt în necaz și în boală, că acum este timpul să se plângă și să-și facă griji – nu ! **este vremea să crezi, să te rogi, să ai încredere, să te lași în mâinile Domnului ...**

Nu vrei să meditezi astăzi la lucrul acesta ? Numără oamenii cărora le datorezi dragoste ; acum este vremea să mângâi și să bucuri inimi.

Dar nu există nici o inimă care să te fi iubit și căutat, care să fi mers pe urmele tale, să fi dat totul și pe Sine Însuși pentru tine, ca Isus ...

Când războiul de treizeci de ani s-a terminat, în multe localități s-a ținut o sărbătoare a păcii.

Tot așa și în Cilenburg, unde au fost trăite nu numai toate grozăviile războiului, ci și îngrozitoarea ciumă.

Doar în anul 1637 au murit în micul oraș 8.000 de oameni de ciumă.

Atunci binecuvântatul Martin Rinkart, un predicator credincios, a compus pentru sărbătoarea de pace cântarea :
„De acum înainte mulțumiți toți lui Dumnezeu !” Venise vremea de a-L lăuda pe Dumnezeu, căci vremea încercărilor, suferințelor și necazurilor trecuse.

Și pentru copiii lui Dumnezeu vine o asemenea sărbătoare a păcii, când a fost dusă până la capăt lupta de douăzeci, de treizeci, de patruzeci sau de șaptezeci de ani.

Atunci va veni vremea să râdă și să se bucure veșnic, când vor avea voie să fie acolo unde este Isus.

Vei fi și tu acolo ? [Continuarea în numărul viitor. Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui* | V | Georg von Viebahn, BERLIN | 1900 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 1421

Lumini peste veacuri

Volumul II [Petru Popovici]

CAPITOLUL 10

WILLIAM CAREY

Părintele misiunilor moderne

A spus aceasta proprietarului fabricii și George Udrey a fost gata să plătească el 40 lire sterline și au luat tiparnița. Era cu cadru de lemn, dar în stare de funcționare.

Pentru achiziționarea acestei tiparnițe a fost îmboldit îndeosebi de o scrisoare a lui Fuller, prin care îi anunța că printre noii misionari ce vor veni să-i ajute va fi și William Ward, care fusese în Anglia editor și tipograf.

Carey îl întâlnise în timp ce umbla prin bisericile din Anglia să adune bani pentru Societatea Misionară.

Atunci îi spusese : „*Dacă Dumnezeu ne binecuvântează, noi vom avea nevoie de o persoană ca dumneata, ca să ne ajute la tipărirea Scripturii. Sper că vei veni*”.

Și într-o duminică dimineața, Carey s-a pomenit cu noii misionari : William Ward, Josua Marshman cu soția sa Hannah, soții Grant, Brundson și tânăra Tidd, care a venit să se căsătorească cu John Fountain. Ei au venit cu o corabie americană.

Înștiințați fiind să nu debarce în India, ei au coborât la Singapore, care aparținea de danezi, nu de britanici.

Guvernatorul danez Bie le-a făcut o frumoasă primire și pentru ca Ward să-l poată ajuta pe Carey, i-a dat un pașaport danez cu care putea intra pe teritoriul britanic al Indiei.

Carey, Marshman și Ward au format un frumos trio de lucru.

Carey avea 38 ani, Ward 30 și Marshman 31 ani.

Faptul că pe teritoriul britanic activitatea le era îngădită, ei au convenit să mute sediul misiunii la Serampore.

Astfel, în ianuarie 1800, Carey s-a mutat cu familia acolo.

Fountain s-a căsătorit cu tânăra Tidd. Se părea că centrul de misiune s-a întărit bineșor.

Dar malaria, frigurile tropicale, curând au doborât pe soții Grant și Brundson, iar în august, același an a plecat în veșnicie și Fountain.

Grupul rămas a cumpărat o casă mare pe malul râului și s-au mutat cu toții acolo.

Fiecare familie își avea apartamentul său, dar pentru o mai mare eficiență în lucrare și o bună chivernisire a banilor, masa o aveau împreună.

Bani din salariu își luau doar pentru strictul necesar, iar cei ce rămâneau de la mâncare, erau păstrați în fondul pentru tipărirea de Biblii în limbile și dialectele poporului indian ... [\(Continuarea în numărul viitor\)](#)

UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA? CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „*Fiindcă plata păcatului este moartea ...*”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „ ... *darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. [Romani 6 : 23]

„*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică*”. [IOAN 3 : 16]

„Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !”